

ഇ-മലയാളി അവാർഡ്
നേടിയ കവിത,
അബ്ദുൾ
പുന്നയുർക്കുളത്തിൻറെ
“മീൻകാരൻ സ്വാപ്നം”.
(രൂ സർഫു പരിശോധന)

സുധാരി പണിക്കവീടിൽ

പ്രശ്നം അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരനും കവിയുമായ ശ്രീ അബ്ദുൾ പുന്നയുർക്കുളത്തിന്റെ ”മീൻകാരൻ ബാപ്പ്“ എന്ന കാവ്യസമാഹാരത്തിലെ ഒരു കവിതയാണു അതെ ശീർഷകത്തിലുള്ള ”മീൻകാരൻ ബാപ്പ്“. പിത്രോ-പുത്ര ബന്ധത്തിന്റെ ഉദാത്ഥമായ മേഖലയിലേക്ക് ഈ കവിതയിലും കവി വായനകാരെ കൂട്ടിക്കാണ്ടുപോകുന്നു. ബാപ്പുയും മകനും തമിലുണ്ടാകേണ്ട ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവു മകനു ലഭിക്കുന്നത് വെകിയാണു. ആത്മബന്ധത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടാണോ മകനു അതു മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നത്? അല്ല, തലമുറകളുടെ വിടവിലും പലപ്പോഴും വീണ്ടുപോയി കാണാതെപോകുന്ന ചില പരമാർത്ഥങ്ങൾ അവയെ മറച്ചുകൊണ്ടാണു. ആ മകൻറെ മാനസിക വ്യം വളരെ ലളിതമായി എന്നാൽ വായനകാരനു ബോഡ്യമാകും വിധം കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ഈയീഷിൽ പ്രചാരമുള്ള “കണ്ണഹെഷണൽ പോയട്ട്” എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഈ കവിതയെ ഉൾപ്പെടുത്താം. ഒരു കുറ്റസമ്മതം പോലെ പ്രകടമാകുന്ന അത്തരം കവിതകൾ കവിയുടെ സ്വരത്തം അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈവിടെ കവി മറ്റാരാളുടെ അനുഭവം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് ആ വികാരം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണു. അത്തരം രചനകൾ നടത്താൻ കവികൾ ജീവിതത്തെ സുക്ഷ്മമനിരീക്ഷണം ചെയ്യുകയും ഗവേഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. ശ്രീ പുന്നയുർക്കുളത്തിന്റെ ജമഗ്രാമത്തിൽ കണ്ണ ഒരു കാഴ്ചയിൽ നിന്നും ഉരുതിരിഞ്ഞതാണീ കവിത എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ പരിശോധിച്ചാൽ അതിലെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ നശമായ ചിത്രങ്ങൾ നിരപ്പിക്കിട്ടോടെയും അല്ലാതെയും വരച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ രംഗങ്ങളും കാവ്യസന്ദർഭമാക്കി മാറ്റുന്നു അദ്ദേഹം. ഈ കവിത തലമുറകളുടെ ചിന്താഗതിയും, മകൾക്ക് പിതാക്കളേംടുണ്ടാകേണ്ട പിത്രോക്തിയും,(filial piety) രക്ഷകർത്തുബന്ധത്തിന്റെ (Parental Bonding) ഉറപ്പും ഭദ്രതയും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഈ കവിതയിൽ ബാപ്പുയുടെ പ്രവർത്തനകളാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളേക്കാൾ പ്രകടമാകുന്നത്. ബാപ്പുയും മകനും തമിലുള്ള സ്വന്നഹപ്രകടനങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ കവി പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ വരികൾക്കിടയിലും അതു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ബാപ്പുയുടെ അഭ്യാനത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നത് കുടുംബമാണ്, മകനാണു എന്നു മകൻറെ വിചാരങ്ങളിലും പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. ആദ്യമൊക്കെ അതു ബാപ്പുയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമെന്ന മുന്നച്ചിന്തയിൽ മകൻ അതു ശദ്ധിക്കുന്നേയില്ല. അമിതമായ

പുത്രവാസല്യം കൊണ്ടായിരിക്കാം ബാപ്പ് മകനെ ഉത്തരവാദിത്രാങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടത്. ഒരു പക്ഷെ മകൻ എല്ലാം കണ്ണു മനസ്സിലാക്കണമെന്ന പിതാവിൻറെ ധാരണയാകാം. മകൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു പക്ഷെ അതു തനിക്കുള്ള ഒരു സന്ദേശമാണു, പാഠമാണു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ചുട്ട മണ്ണിലും നഘപാദനായ് മീൻ വിൽക്കാൻ ബാപ്പ് നടന്നിരുന്നെന്ന് അറിയില്ലായിരുന്നു എന്നു മകൻ പറയുന്നോൾ അവനു അതു അറിയാമായിരുന്നു എന്ന സൂചനയുണ്ട്. പക്ഷെ അതെല്ലാം ജീവിതാധ്യാധനത്തിൻറെ ഭാഗമാണെന്ന ഒരു ധാരണ മകൻറെ മനസ്സിൽ കൂടിയേറിയിരുന്നു. കുടുംബവാദ്യത പിതാവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു; മകൾക്ക് അതിൽ എന്തു കാര്യമെന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു തലമുറയുടെ പ്രതിനിധിയായി ആ മകനെ കാണാവുന്നതാണു. മീൻകാരൻ ബാപ്പാമാർ എല്ലാ കാലത്തുമുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ അവർ മീൻ വിൽക്കുന്നത് തലയിൽ ചുമനിട്ടാകില്ല, അല്ലെങ്കിൽ കാവിൽ തുകിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ കവിതയിൽ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൻറെ നേർച്ചിത്രങ്ങൾ കവി വരച്ചു കാട്ടുന്നുണ്ട്. ആ ചിത്രങ്ങൾക്കേ മാറ്റം വരുന്നുള്ളൂ, അതിൻറെ പുരകിലെ മനുഷ്യർക്കും അവരുടെ മാനസിക ഭാവങ്ങൾക്കും മാറ്റം വരുന്നില്ലെന്നു വായനകാർ മനസ്സിലാക്കുന്നു..

ദുരുഹത്യുള്ള ബിംബങ്ങൾ കവിതയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനെക്കാൾ ജീവിത മുഹൂർത്തങ്ങളെ ബിംബങ്ങളാക്കുക എന്ന ഒരു രചനാത്മകം. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു മീൻ വിൽപ്പന തലചുമടിൽ നിന്നു, ചുമലിലേക്കും, പിനെ കാവു ഉപയോഗിച്ചും ബാപ്പ് നടത്തിയെന്നു അദ്ദേഹം എഴുത്തുന്നു. കാസരോഗിയെപോലെ കിതച്ചും, ചുമച്ചും, വിയർപ്പും ഒപ്പാൻ ഉറുമാലുകൾടെ എല്ലാം കുടുന്നത്, പിനെ കുന്നു വനു വീണു തുടരെല്ലു പൊടുന്നതും. നിത്യജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘടനയുമായി കൂടിച്ചേർത്താണു വിവരിക്കുന്നത്. അതിലും മകൻ മനസ്സിലേക്ക് കയറി വരുന്ന ആ ചിത്രങ്ങൾ അവൻറെ ചിന്തകൾക്ക് പുതിയ മാനം നൽകുന്നു. ബാപ്പുക്ക് മത്സ്യഗസ്യമുണ്ടെന്നു ആരോപിച്ച് ഉമ്മ മാറ്റി കിടത്തിയതും മീൻ മണം മാറുന്നില്ലെന്നു കുറപ്പെടുത്തിയതും വീണ്ടും മകൻ ഓർക്കുന്നോൾ അവൻറെ മുന്നിൽ സന്ദേഹനിധിയായ ബാപ്പയുടെ രൂപം കവി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് നമ്മളും കാണുന്നു. സ്വപ്നംവും സുന്ദരവുമായ ആശയങ്ങളെ ദുർഗഹഞ്ചളായ ബിംബങ്ങളിൽ തളച്ചിട്ട് കവിതയെ കുത്തിമ കോലം കെട്ടിച്ച് വിടുന്ന ആധുനിക കവികളിൽ നിന്നും പുന്നയുർക്കുള്ള വ്യത്യസ്തനാണു.

രക്ഷാകർത്തുഖ്യമായതിന്റെ (Parental Bonding) ഒരു നല്ല മാത്രക ഈ കവിതയിൽ കാണുന്നു. ബാപ്പുയും മകനും തമിൽ ആശയ വിനിമയങ്ങൾ ഒന്നും നടത്തുന്നത് കവി പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ വാക്കാൽ അല്ലാത്ത ആശയവിനിമയങ്ങൾ കൂടുതൽ ശക്തമാണെന്നു ചില പഠനങ്ങൾ തെളിയച്ചതായി വായിച്ചത് ഓർക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് നമ്മുടെ ഭാരതീയ സമൂഹത്തിൽ പിത്രു-പുത്ര ബന്ധം എത്ര ഉറച്ചതാണെങ്കിലും. അവർ തമിൽ സ്വതന്ത്രമായി ആശയങ്ങൾ വിനിമയം ചെയ്യുന്നത് വിരളമാണു. എല്ലാം മാതാവിൽ കൂടി നടന്നിരുന്നു ഒരു കാലത്ത്. ഈ കവിതയിലെ മകനു ബാപ്പുയെക്കുറിച്ച് ഉമ്മയിൽ നിന്നും. കിടുന്ന സന്ദേശം നല്ലതല്ല. എനിട്ടും ബാപ്പുയുടെ മൂന്ന് നോട്ടേജും, ശബ്ദത്തിലെ ചിലനുലും മകൻ എന്തുകൊണ്ടാണ് ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അതാണു കവിതയിലെ ഉറന്തൽ. അവൻ ബാപ്പുയുമായി മനസ്സുകൊണ്ട് അടുക്കാൻ തുടങ്ങിയപോൾ അവൻ ബാപ്പുയുടെ കവിളുടെ ഒഴുകുന്ന കണ്ണുനീർ കാണുന്നു. അ കണ്ണുനീർ തുടക്കാൻ തന്റെ കൈകൾ പ്രാപ്തമായി എന്ന ഉൾക്കൊണ്ട് അവനു കിട്ടുകയാണു. വളരെ മഹത്തായ ഒരു യാതാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പൊരുൾ അവനു ബോധ്യമാക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ കണ്ണിട്ടും കാണാതെപോയ അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെപോയ ബാപ്പുയുടെ പ്രധാനങ്ങൾ ബാപ്പുയുടെ കണ്ണുനീർ ചാലുകളിൽ നിശ്ചലചിച്ച് കാണുന്നത് നോക്കി നിൽക്കുന്ന മകനിൽ ബാപ്പുയുടെ ജനസാഹ്യത്തിന്റെ പുണ്യം നിരയുന്നു. കവി അതു വിവരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഒടുവിൽ ഒടിയ കവിളിലുടെ അശ്രൂചാൽ കീറിയത് കണ്ണില്ലെന്നു നടക്കാൻ മകനെനിക്കായില്ല.” മകൻറെ യഞ്ചും അവനെക്കാണ്ടു അഭിനയിപ്പിച്ച രംഗങ്ങൾക്ക് തിരസ്തില വീണു. അവൻ കർമ്മാണുവനാകയാണു. ആത്മസമർപ്പണത്തിനേറിയും ത്യാഗത്തിനേറിയും മാത്രകകൾ കാട്ടിയ പിതാവിനെ അവൻ ആദരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നോൾ കവി ക്രൂത്ജ്ജത്താപുർവ്വം വിരമിക്കുന്നു. ബാപ്പുയുടെ സങ്കാവസ്ഥ വായനക്കാരിലും കണ്ണുനീർ തുള്ളപിക്കുന്നു. എന്നാൽ മകൻ ബാപ്പുയുടെ കണ്ണുനീർ കണ്ണു എന്നു അറിയുന്നോൾ അവരും മകനു നമകൾ നേരുന്നു. ഒരു ചെറിയ പ്രമേയം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് പിത്രു-പുത്ര ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു ദ്രുശ്യം കവി നമുക്ക് പകർന്നു തരുന്നു.

ശുഭം